

C_2020095FI.01000701.xml

23.3.2020

FI

Euroopan unionin virallinen lehti

C 95/7

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka F?városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Unkari) on esittänyt
13.8.2019 – Vikingo F?vállalkozó Kft. v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Asia C-610/19)

(2020/C 95/06)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

F?városi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Vikingo F?vállalkozó Kft.

Vastaaja: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Ennakkoratkaisukysymykset

1)

Voidaanko yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (1) 168 artiklan a alakohdan ja 178 artiklan a alakohdan, luettuina yhdessä saman direktiivin 220 artiklan a alakohdan ja 226 artiklan kanssa, ja tehokkuusperiaatteen mukaisina pitää sellaista kansallista oikeudellista tulkintaa ja kansallista käytäntöä, joiden mukaan silloin, kun veron vähennysoikeuden aineelliset edellytykset täyttyvät, ei ole riittävää, että verovelvollisella on hallussaan lasku, jonka sisältö vastaa direktiivin 226 artiklan vaatimuksia, vaan voidakseen käyttää veron vähennysoikeutta kyseisen laskun perusteella verovelvollisella on sen lisäksi oltava hallussaan muita asiakirjatodisteita, joiden on paitsi täytettävä direktiivin 2006/112 vaatimukset myös vastattava kansallisen kirjanpitolainsäädännön periaatteita ja tositteita koskevia erityissäännöksiä, joissa vaaditaan, että jokainen myyntiketjun jäsen kirjaa ja ilmoittaa yhtäpitävästi kyseisillä tositteilla todennettavan liiketoimen jokaisen yksityiskohdan?

2)

Voidaanko direktiivin 2006/112 [arvonlisäveron vähennystä] koskevien säännösten ja verotuksen neutraalisuuden periaatteen ja tehokkuusperiaatteen mukaisina pitää sellaista kansallista oikeudellista tulkintaa ja kansallista käytäntöä, joiden mukaan ketjuliiketoimien tapauksessa jokainen ketjun jäsen on kaikista muista seikoista riippumatta ja pelkästään sillä perusteella, että liiketoimi on tämänluonteinen, velvollinen tarkastamaan suorittamansa liiketoimen osat ja

tekemään tästä tarkastuksesta johtopäätökset ketjun toisessa päässä olevan verovelvollisen kannalta ja joiden mukaan verovelvolliselta voidaan evätä [arvonlisäveron vähennysoikeus] sillä perusteella, että kyseisen ketjun muodostaminen, vaikka sitä ei ole kansallisessa lainsäädännössä kielletty, ei ollut taloudellisista syistä [kohtuullisen] perusteltua? Voidaanko silloin, kun tutkitaan objektiivisia seikkoja, joilla [arvonlisäveron vähennysoikeuden] epäämistä voidaan ketjuliiketoimen tapauksessa perustella, ja kun siinä yhteydessä määritetään ja arvioidaan arvonlisäveron vähennysoikeuden epäämisen perusteeksi esitettyjen todisteiden merkityksellisyyttä ja todistusvoimaa, soveltaa pelkästään direktiivin 2006/112 säännöksiä ja veron vähentämistä koskevia kansallisia oikeussääntöjä aineellisina sääntöinä, joissa täsmennetään tosiseikkojen määrittämisen kannalta merkitykselliset seikat, vai onko lisäksi sovellettava erityisinä sääntöinä kyseisen jäsenvaltion kirjanpitosäännöksiä?

3)

Voidaanko direktiivin 2006/112 [arvonlisäveron vähennystä] koskevien säännösten ja verotuksen neutraalisuuden periaatteen ja tehokkuusperiaatteen mukaisena pitää sellaista kansallista oikeudellista tulkintaa ja kansallista käytäntöä, joiden nojalla verovelvolliselta, joka käyttää tavarat liiketoimiin, joita verotetaan siinä jäsenvaltiossa, jossa ne on suoritettu, ja jolla on hallussaan direktiivin 2006/112 mukainen lasku, voidaan evätä [arvonlisäveron vähennysoikeus] sillä perusteella, että tämä verovelvollinen ei ole tietoinen kaikista ketjun jäsenten suorittaman [liiketoimen] osista, tai tukeutuen seikkoihin, jotka liittyvät laskun antajaa edeltäneisiin ketjun jäseniin ja joihin verovelvollinen ei siitä itsestään riippumattomista syistä ole voinut vaikuttaa, ja joiden nojalla [arvonlisäveron vähennysoikeuden] edellytykseksi asetetaan se, että verovelvollinen noudattaa kohtuullisesti käytettävissään olevin keinoin yleistä tarkastusvelvollisuutta, jota on noudatettava paitsi ennen sopimuksen tekemistä myös sopimuksen täyttämisen aikana ja sen jälkeen? Onko verovelvollinen tässä yhteydessä velvollinen olemaan käyttämättä [arvonlisäveron vähennysoikeutta], jos sopimuksen tekemisen jälkeen tai sen täyttämisen aikana tai sen jälkeen ilmenee, että johonkin laskussa mainitun liiketoimen osaan liittyy sääntöjenvastaisuus, tai jos verovelvollinen saa tietoonsa sellaisen seikan, josta veroviranomaisen käytännön mukaan seuraa [arvonlisäveron vähennysoikeuden] menetys?

4)

Kun otetaan huomioon direktiivin 2006/112 [arvonlisäveron vähennysoikeutta] koskevat säännökset ja tehokkuusperiaate, onko veroviranomainen velvollinen määrittämään, mistä veropetos on muodostunut? Voidaanko asianmukaisena pitää veroviranomaisen menettelyä, jossa ketjun jäsenten tekemiä virheitä ja sääntöjenvastaisuuksia, joilla ei ole kohtuullista syy-yhteyttä [arvonlisäveron vähennysoikeuteen], pidetään todisteena veropetoksesta sillä perusteella, että koska nämä virheet ja sääntöjenvastaisuudet tekivät laskun sisällöstä epäuskottavan, verovelvollinen oli tai sen olisi pitänyt olla tietoinen veropetoksesta? Jos kyseessä on veropetos, onko tämä riittävä peruste velvoittaa verovelvollinen suorittamaan laajuudeltaan, perusteellisuudeltaan ja ulottuvuudeltaan edellä määritellyn kaltainen tarkastus, vai ylittääkö tällainen velvollisuus sen, mitä tehokkuusperiaate edellyttää?

5)

Voidaanko oikeasuhteisena seuraamuksena pitää [arvonlisäveron vähennysoikeuden] menetystä ja velvollisuutta maksaa veroseuraamus, jonka määrä on 200 prosenttia veron erotuksesta, kun valtiolle ei ole aiheutunut verotulojen menetystä, joka liittyy suoraan verovelvollisen oikeuteen [vähentää arvonlisävero]? Onko silloin, kun verovelvollinen on asettanut veroviranomaisen saataville kaikki hallussaan olevat asiakirjat ja liittänyt veroilmoitukseensa sille lähetetyt laskut, arvioitava, täyttyykö jokin verotusjärjestelmästä annetun vuoden 2003 lain XCII (az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény, jäljempänä verotusjärjestelmästä annettu laki) 170 §:n 1

momentin kolmannessa virkkeessä mainituista edellytyksistä?

6)

Siinä tapauksessa, että näihin ennakkoratkaisukysymyksiin annettujen vastausten perusteella voidaan katsoa, että 10.11.2016 annetun määräyksen Signum Alfa Sped (C-446/15, EU:C:2016:869) jälkeen noudatettu kansallisen oikeussäännön tulkinta ja sen perusteella omaksuttu käytäntö eivät ole direktiivin 2006/112 [arvonlisäveron vähennystä] koskevien säännösten mukaisia, ja kun otetaan huomioon, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi kaikissa asioissa pyytää ennakkoratkaisua unionin tuomioistuimelta, voidaanko perusoikeuskirjan 47 artiklan perusteella katsoa, että verovelvollisten oikeus nostaa tuomioistuimessa vahingonkorvauskanne takaa heille kyseisessä artiklassa vahvistetun oikeuden tehokkaasiin oikeussuojakeinoihin ja puolueettomaan tuomioistuimeen? Onko tässä yhteydessä tulkittava niin, että asiassa Signum Alfa Sped annetun ratkaisun muotoilu tarkoittaa sitä, että tästä kysymyksestä oli jo säädetty unionin oikeudessa ja että se oli unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä selvitetty, minkä vuoksi sitä oli pidettävä selvänä, vai onko niin, että koska asiassa aloitettiin uusi menettely, tätä kysymystä ei ollutkaan täysin selvitetty ja unionin tuomioistuimelta oli siten edelleen tarpeen pyytää ennakkoratkaisua?

(1) EUVL 2006, L 347, s. 1.